

TESTIMONY ID: 1231

AGE: 66

AGE RANGE: 65+

GENDER: f

MARITAL STATUS: married

REGION: Zaporizhzhia region

OCCUPATION STATUS: Occupied (as of the time of writing)

FORCIBLY DISPLACED: Yes

EDUCATION: Higher education (Expert, Master)

DATE OF TESTIMONY: 2022-10-23

DATE RANGE: 2022 Fall

DESCRIBE YOUR EXPERIENCE OF THE WAR (ENG):

The first day of the war was like an annoying obstacle in the schedule of my life. I am a very creative person, a teacher at a music school. On the evening of February 23, my talented students beat the program in a big way; mothers packed their stage costumes in their suitcases and prepared to go to the international competition. And so, on the morning of February 24, our plans fell apart. War? What a war. The brain refused to accept such information. Russia? Brotherly people are bombing our Kyiv! This is something incredible, some wild mistake! And now we have been living in a thriller for 8 months. My life turned into a nightmare of survival. The golden children, my dear students, went all over the world from Ukraine because our city was bombarded with rockets and drones, many peaceful buildings were destroyed, people and children died, and cultural life came to a complete halt, although we, the teachers, held on for a long time, and now we are working online, we are asking to save our assets, we believe that our confrontation will end in victory, specialists and talented people will return to Ukraine. I myself was born in Russia, in a village near [CITY1]. My mother and father survived the Great Patriotic War as children. I grew up in Ukraine from the age of 5, studied in schools, received higher education, and became a musician and an experienced teacher. I love my country with all my heart; I am proud of its beauty and opportunities to realize dreams. How many high-class specialists I know worked with pleasure and inspiration and looked into the future? Where are these people now? What is happening to their families? Scattered! A few days ago, I also left my native [CITY2], my wonderful [CITY3], and my school, where I worked for many years. I feel lost; nobody needs me. What is the culture like when rockets explode near your house? Back in October, before the war, my students and I went to [CITY4] and gave a concert at a small music school. Now this town is almost wiped off the face of the earth. My brother has been in the war

near [CITY5] for 7 months. The parents of my students also voluntarily went to protect their children and their land, and women became volunteers. My daughter's boyfriend from the first days also became a soldier at the call of his heart. I pray that everyone comes back safe because we women will overcome everything for the sake of peace. May all enemies perish, and we, Ukrainians, become even stronger. Glory to Ukraine! Glory to heroes!

НОМЕР СВИДЧЕННЯ: 1231

ВІК: 66

ВІКОВИЙ ДІАПАЗОН: 65+

СТАТЬ: жін

СІМЕЙНИЙ СТАН: одружений/а

ОБЛАСТЬ: Запорізька область

ОКУПОВАНІСТЬ ТЕРИТОРІЙ:
Окуповані на момент написання

ПЕРЕМІЩЕНА ОСОБА: Так

ОСВІТА: вища повна (спеціаліст, магістр)

ДАТА ОПИТУВАННЯ: 2022-10-23

Проміжок часу: 2022 Осінь

ОПИШІТЬ СВОЙ ДОСВІД ПЕРЕЖИВАННЯ ВІЙНИ:

Перший день війни був як досадлива перешкода в розкладі мого життя. Я дуже творча людина, викладач в музичній школі. 23 лютого увечері мої талановиті учні грандіозно обіграли програму, мами складали в валізи сценічне вбрання, готувалися їхати на міжнародний конкурс. І ось вранці 24 лютого наші плани розбилися. Війна? Яка війна, мозок відказувався прийняти таку інформацію. Росія? Братній народ бомбить наш Київ! Це щось неймовірне, якась дика помилка! І ось вже 8 місяців ми живемо в трилері. Життя моє перетворилося на кошмарне виживання. Золоті діти, мої дорогі учні, роз'їхалися по всьому світу з України, бо наше місто рашисти закидали ракетами, дронами, зруйновано багато мирних будівель, загинули люди, діти, культурне життя геть зупинилося, хоча ми, викладачі, трималися тривалий час, і зараз працюємо онлайн, питаємося зберегти свої надбання, віримо, що закінчиться перемогою наше протистояння, в Україну повернуться фахівці, талановиті люди. Сама я народилася в Росії, в селі під [MISTO1], мої мама і тато дітьми пережили Велику Вітчизняну війну. В Україні я зростала з 5 років, вчилася у школах, отримала вищу освіту, стала музикантом, досвідченим викладачем. Всім серцем люблю свою країну, пишаюся її красотами, можливостями втілювати в життя мрії. Як багато я знаю висококласних фахівців, які працювали з задоволенням та натхненням,

дивилися у перспективу. Де зараз ці люди, що коїться з їх сім'ями? Розкидані! Я кілька днів назад теж покинула своє рідне [MISTO2], свою чудову [MISTO3], свою школу, де працювала багато років. Почуваюся розгубленою, нікому не потрібною. Яка культура, коли рядом з твоїм домом взриваються ракети? Ще в жовтні, перед війною ми з учнями їздили в [MISTO4], давали концерт у маленькій музичній школі. Зараз це містечко майже стерте з обличчя землі. Мій брат на війні під [MISTO5] вже 7 місяців. Батьки моїх учнів теж пішли добровільно захищати своїх дітей, свою землю, жінки стали волонтерками. Хлопець моєї доньки з перших днів теж по кликанню серця став солдатом. Молюся, щоб всі вернулися цілими, бо ми, жінки, все здолаємо заради миру. Хай згинуть всі вороги, а ми, українці, станемо ще сильнішими. Слава Україні! Героям слава!

COPYRIGHT:

This document is licensed CC BY-NC-ND 4.0. This material may not be redistributed for commercial purposes and may not be altered; no derivatives are permitted. If you wish to redistribute this material, attribution must be given.